

ПЛѢВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плѣвентски Гласъ“ ще излиза всѣка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Периодични обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плѣвентъ. Писма и дописки несвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бъдатъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

ОБЯВЛЕНИЕ

Бюфета на градската градина е всѣкога отворенъ, Г-да посетителитѣ ще бждатъ доволни отъ добритѣ питиета, закуски и бърза прислуга.

Съдържател
Р. Д. Желѣзовъ.

2—2

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ, Магазинътъ (дюкяна), който се намира въ г. Плѣвентъ срѣщу Окр. Управление подъ № 3009 при сждѣ: Г-да Менахемъ Иероухомовъ и Нисимъ Сидъ.

Споразумение съ Г-на Аврамъ Саломоновъ отъ г. Плѣвентъ — Дрехаринъ. 1—3

ТЕЛЕГРАММИ

Абазия 22 Априлий Н. Ц. В. Българския князь пристигна тукъ и ще поживѣе нѣколко дена. Утрѣ августейшата майка на господаря Н. Ц. Височество княгиня Климентина пристигва.

Римъ с. д. Спорѣдъ агенцията Стефани, съ кралевски указъ се суспендиратъ до 30 Юний минтическитѣ такси на житата. Командиритѣ на военни корпуси въ окръжитѣ Пиаченца, Болония, Бари и Анкона сж натоварени съ управлението на полицейската служба.

Лондонъ с. д. Испанската кралица регентка въ едно интервю съ кореспондента на В. „Morning post“ заяви че Испания не е пожелала войната, но Американското правителство се увлече отъ публичното мнѣние.

Регентката говори сжщо за възможността на една намѣса отъ страна на Европа слѣдъ първата голяма битка.

Лондонъ с. д. В. „Daily chronicle“ получава отъ Кивесъ слѣдующето: канонирата „wilmington“ даде нѣколко топовни гърмежи на 20 Априлъ срѣщу испанската кавалерия отъ къмъ западната страна на хавана 20 души кавалеристи бидохъ убити.

Лисабонъ с. д. Извѣстятъ, че испанската ескадра тръгнала отъ „Cavwert“ за испанското крайбрежие съ цѣлъ да се присѣдини съ флотата въ Кадиксъ тѣзи двѣ ескадри така съединени ще заминатъ за американскитѣ води.

Ню Йоркъ с. д. извѣстятъ отъ Кингетонъ Ямайка, че една тълпа нападнала английския въ Сентъ Яко Куба, консулъ Г-въ Рамедѣвъ, който за само защита убилъ единъ испанецъ. Консултътъ биде арестуванъ.

Мадридъ с. д. Провинцията Овиедо е обявена въ военно положение вслѣдствие станалитѣ смущения предизвикани отъ скжпотията на храната.

Цариградъ 22 Априлъ (по косвенъ пжтъ). Днесъ посланицитѣ имаха събрание въ което разисквахъ въпросѣтъ относительно испразднуванието на Тесалия и савитарното дѣло. Утрѣ военнитѣ аташети ще се събератъ за да се съвѣщаватъ върху програмата на испразднуванието. Сжщитѣ аташети вслѣдствие на едно направено отъ Русия и Франція прѣдложение ще заминатъ за Тесалия да наблюдаватъ испразднуванието ѝ.

Тукашната американска легация получи едно прѣдложение отъ 2000 души моряци изъ турскитѣ пристанища да се запишатъ като добровольци въ американската Марина. Легацията отказа да приеме прѣдложението имъ; руската въ Абисиния Миссия е повикана назадъ.

Цариградъ с. д. Тази вечеръ има събрание на посланицитѣ за да се подпише нотата прѣдначинена за В. Порта относительно реализирането заема по Гърцко-Турското военно общепение. Английския посланикъ подписа нотата слѣдъ единъ компромисъ съ другитѣ прѣдставители.

Виена 22 Априлъ. Заемъ 1889 г. 10-950 1892 г. 10-930 напалеона Флор. 9.54 $\frac{1}{2}$.

Берлинъ заемъ 1892 г. 92-70. Виена лѣтни жита 1540-60 царевича 5-28. 30.

Буда Пеща лѣтни жита 1255-60 царевича 592 овесъ 750. Марсиа лѣтни жита 126.65 Букурещъ напалеона фр. 20-02.

Плѣвентъ, 26 Априлий 1898 г.

Безсвѣстността на послѣдователитѣ на великия Търновски интендантинъ, по послѣ прѣстолосъздателъ по, нѣкога минава границитѣ на приличие. Ако сжди човѣкъ по всѣ-

кидневнитѣ клѣвети и псувни, които тая пасмина, жалки остатѣци отъ бившия режимъ, сици въ органа си »Свобода«, ще заключи, че жаждата за властъ е заблудила тѣзи хорица до такава степенъ, че и тѣ сами не съзнаватъ вече, що вършжтъ, а така сжщо и лошитѣ послѣдствия за страната отъ тѣхнитѣ постжпки и дѣйствия. Тѣзи хорица сж вече въ отчаяние. Това личи и отъ начина на разсжжденията по разнитѣ въпроси съ значение за страната. Вънъ отъ всичко това, че тѣзи хора работжтъ не честно, че не правжтъ изборъ на срѣдствата, съ които си служжтъ, но сж прибѣгнали напослѣдъкъ къмъ такива подли срѣдства, и се прѣдставляватъ за пигмеи въ очитѣ на обществото

Извѣстно е, че отъ три години врѣме насамъ емигранския въпросъ е въпросътъ на деня. Най послѣ дойде се до едно окончателно рѣшение. Рѣшението на този въпросъ въ отрицателна смисълъ за емигрантитѣ бѣше въ полза на опозицията, но неговото рѣшение въ утвърдителна смисълъ, доведе до отчаяние тѣзи сжщитѣ, които съ задни цѣли искахж да го експлоатирватъ и за въ бжджще; но, за да не влѣзе въ сила това рѣшение, и за да не се върнатъ онѣзи български синове въ отечеството си, които подъ Сливница Царибродъ и Пиротъ си излагахж гърдитѣ срѣщу неприятелския коршумъ и оставяхж страхливитѣ да се крижтъ подъ мостовѣтъ и сламитѣ, свободиститѣ прибѣгнжхж до послѣднитѣ крайни срѣдства, които може да измислятъ само разваленитѣ мозъци на побѣснѣлитѣ отъ злоба прѣстолосъздатели. Почва се писанието на анонимнитѣ писма, отправятъ се до емигрантитѣ разни заплашвания, обаче и това нѣма да помогне на отчаянитѣ, защото на емигрантитѣ е извѣстно, че »Свобода« не олицетворява отъ себе си цѣлото общественно мнѣние въ България и че тя е органъ на една шепа недоволници, който бившия режимъ облагодѣтелствува. Въ това число влизатъ и разнитѣ шкембелии защитници на Сливница, които наблюдавахж сражението отзадъ купитѣ слами и изподъ мостовѣтъ, нѣкой отъ които и днесъ получаватъ по 10800 лева, а други повече. Не се знае обаче да не би и сега тѣзи драскачи да сж се скрили пакъ задъ сламитѣ и мостовѣтъ, когато сж писали тѣзи писма, защото, не ще съмнение, авторитѣ на анонимнитѣ писма не можжтъ да бжджтъ други, освѣнъ тѣзи до чергата, на които се отнася, плюсъ и инспираторитѣ на »Свобода«.

Това е единъ фактъ, който показва до кждѣ може да отиде злобата на извѣстни хора. Къмъ такива срѣдства обикновенно прибѣгватъ само разваленитѣ, неспособнитѣ и негоднитѣ за работа, които гледатъ да ловжтъ риба въ мжтна вода. Нѣ не ще е, върваме, далечъ деня, когато всѣкому ще се покаже мѣстото, гдѣто трѣбва да стои. Това ще бжде единъ денъ и колкото този денъ е по-близо, толкова и по-добрѣ ще бжде за страната. Не е скрито, че между нашето офицерство има лица, които се обиждатъ, когато имъ кажешъ истината въ очитѣ, когато имъ покажешъ, гдѣ се крили, когато другаритѣ имъ сж излагали гърдитѣ си срѣщу неприятелския коршумъ, нѣ мигатъ, подсмивхатъ се, злобно се по-

глеждатъ, когато противъ вожда на армията се сипжтъ купъ клевети, една отъ друга померзки и показватъ такова задоволство, като че отъ това тѣхнитѣ акции се повишаватъ. Тѣ не се обиждатъ за честъта на вожда си, не се гнусжтъ отъ мерзавцитѣ, които сипжтъ върху лицето, което прѣдставлява нашата народна гордостъ, нашето отечество, хули. Тѣ правжтъ това, защото не служжтъ на държавата, а за богатитѣ запласти, които имъ се заплащатъ, слѣдователно тѣ сж служители на частнитѣ си интереси и като такива не искатъ и да знажтъ за нищо друго, освѣнъ: *изрво число ли сме?*

Много пжти въпроси отъ важность за нашето икономическо повдигане и напрѣждане стожтъ висящи, безъ да се обръща внимание на тѣхъ отъ пресата. Причината на това не трѣбва да се търси нигдѣ другадѣ, и не лежи нигдѣ другадѣ, освѣнъ въ обстоятелството, че всички сж се отдали на партизанство, съ което легатъ и ставатъ, и не имъ остава врѣме да се поогледатъ на около си и виджтъ, какво се върши. Почти навикъ е станало отъ всички да се оплаква *брашнения човаль*, безъ обаче, нѣкой до днешенъ денъ да се е погрижилъ, да се е позаинтересувалъ съ участъта на българския данѣкоплатецъ, да е изучилъ огблзю неговитѣ болки и види, какъ може да имъ се помогне. Пакъ повтаряме да кажемъ, че всичко у насъ се върши по подражание. »Всички викатъ, та защо и азъ да не викамъ«, казва всѣки опозиционеръ, но кой не си дава отчетъ защо върши това. За да има почва да се обвинява въ нѣщо правителството, което и да било то, прѣди всичко трѣбва да се види, да ли то не се грижи за подобрието на нашия поминѣкъ, да ли то не се стреми да указва на самото население нови источници за неговото убогатаване; да ли и то само правителството не го подпомага съ всички възможни срѣдства, съ които располага, въ това отношение. Много пжти не, а всѣкога почти, когато опозицията е бичувала въ нѣщо правителството, не си е правила труда да прави разборъ и тогава да се произнася по въпроса, а си е служила съ срѣдства, съ баналии изражения отъ естество да убиватъ нейния престижъ прѣдъ читающата публика.

Не може да се обвини днешното правителство въ нежарение; не може да се откаже на сжщето и това, че покрай другитѣ си работи, то не се е грижило за изнамѣрване нови источници за повдигане благосъстоянието на работното население, защото въ това направление сравнително е направено доста много. Ако има въ нѣщо да се обвинява нѣкой, то е пресата, която, прѣдadena всецѣло на партизанството, е останжала глуха, непричастна къмъ всички ония мѣроприятия, съ които правителството се е стрѣжило да повдигне благосъстоянието на работното население. Ако пресата имаше за основа на своята дѣятелность сжщитѣ стрѣмления, диктувани отъ благи желания за доброто на *брашнения човаль*, тя можеше да направи много нѣщо. Но всичкото зло се състои въ това, че вниманието на всички е устрѣмено въ друго направление — властъта, а доброто на народа се желае само на думи, подъ които се прѣкриватъ всичкитѣ алчни намѣрения и желания на опозиционната пресата.

Единъ такъвъ источникъ между другитѣ нови источници за повдигане благосъстоянието на работното население е подобрието на коневодството у насъ. Въ това отношение нашето население е било най нежарливо и днешенъ денъ е съ сжщитѣ прѣдубѣждения и невѣрни сжждения по този толкова важенъ въпросъ за неговото благосъстояние.

Отъ 1894 год. насамъ се взематъ най цѣлесъобразни мѣрки, за да се повдигне коневѣдството у насъ но при всичкитѣ старания на правителството резултатитѣ, добити до днешенъ денъ, сж още неудовлетворителни. Причината на всичко това не лежи нигдѣ другадѣ, освѣнъ въ нежарливостъта и нехайството на нашето население, което остава индиферентно къмъ всичкитѣ поощрения и потици къмъ повдигането на скотовѣдството, а особенно коневѣдството въ страната.

За да види и нашето население каква полза може да добие отъ рационалното оггледвание на коне отъ подобрена порода, правителството устрои и конкурси, гдѣто се даватъ награди на всички ония, които прѣдставятъ коне отъ подобрена порода. Нѣкой отъ тѣзи коне се удобрихж и купишж отъ военнитѣ комиссии съ много до-

бри цѣли. Но при все това длъжностъ ни се налага да признаемъ обстоятелството, че и днешенъ день всички старания на правителството да поопри откъсване на добъръ тамазлъкъ, не постигатъ гонимата цѣль. Ако въ окрѣзи, където нѣма складъ за жребци, това е едва постижимо, то необяснимо е нехайството на населението тамъ, като напр. Плъвенски окръгъ, където му се дава възможностъ да си отгледа коне отъ подобрена раса. Въ това отношение населението на Плъвенски окръгъ е за порицание. Едва ли ще се намѣриятъ хора по нехайни, хора които да не разбиратъ интереситъ си, да не опѣняватъ ползата, която могатъ да иматъ отъ отглеждане коне отъ подобрена раса, съ тѣзи въ Плъвенския окръгъ съ малки изключения. Прѣдставителъ на сѣла, като Долна Митрополия, Опанецъ, Биволаре, Кацамунца, Рибенъ и др. нѣкои, които се намѣрватъ на далечъ отъ държавния складъ за жребци „Климентина“ само на 2—3 и 5 километра да нѣматъ кончета отъ подобрена раса, въсто да иматъ по 20—30 кончета. Нашитъ селяне сж хора нехайни. Тѣ считатъ изгубено врѣмето си да водятъ и заплодяватъ кобилата си въ държавния складъ, но не считатъ изгубено онова врѣме, което ще прѣкарятъ въ кръчмата да се чернятъ съ тогава и оногова. Ако на такъвъ човѣкъ отидешъ да му обяснишъ, каква полза ще добие, ако той заплоди кобилитъ, които има, съ държавнитъ жребци, още слѣдъ първата година, той ще ти каже, че това е вѣрно, но не е като за него човѣкъ. За да се отгледа такава конче трѣбвало било много трудъ и грижи, а пъкъ той нѣмалъ тази възможностъ; пъкъ отъ друга страна, той ималъ нужда отъ малки кончета, да си върши храната по харманъ, за която работа не можелъ да употреби и кончетата отъ подобрена раса. Нашия селянинъ земледѣлецъ чувствува необходимостта отъ работни сили, но не взема въ съображение, че ако той отгледа три или четири кончета отъ подобрена порода и ги продаде слѣдъ година и половина или най много двѣ, той ще вземе за тѣхъ такава сума, съ която слѣдъ като си извади разноситъ, ще може да си купи една машина вършачка, съ която ще си служи не една двѣ, а много години. Тази сѣтка нашия работникъ селянинъ не прави. Той си знае своето и не отсѣква отъ него, макаръ то и да си е отживѣло врѣмето. Друга още една прѣчка за неотвъждане кончета отъ подобрѣна порода съставлява и начина на отглежданието. Той знае, че кончетата отъ подобрена порода, трѣбва да се гледатъ по добръ, трѣбва да се темарятъ, да се хранятъ добръ майкитъ имъ и да се държатъ, ако е възможно, на ясли, когато пъкъ кончетата отъ мѣстна порода още отъ първия день на ражданието имъ се испъждатъ заедно съ майкитъ въ селското ергеле на паша. Другъ претекстъ за извинение служи още и обстоятелството, че Директора на чифлика „Климентина“ не пушалъ държавнитъ жребци на малкитъ и слаби кобили. Това ни май малко не ги оправдава, защото, ако има 20—30 кобили слаби и малки, оставянитъ пакъ сж съ височина по голѣмъ отъ 1.20 м. При тѣзи причини, какъ се прибави и нехайството на нашия селянинъ, да се не интересува за своя тамазлъкъ, когото прѣзъ пролѣтѣта, прѣзъ врѣмето на съвокошнителния сезонъ, съвсѣмъ и не вижда прѣдъ очитъ си, лесно се обяснява защо при тѣзи улеснения, които държавата е направила, ако не за всичкитъ окрѣзи, то поне за Плъвенския и другитъ нему подобни окрѣзи, нѣма много кончета отъ подобрена конска порода, когато държавния складъ, койго по рано принадлежеше на постоянната комиссия, сжествува отъ нѣколко години. Но това може да ни послужи само като единъ примѣръ, какъ неразбира интереситъ си нашето земледѣлческо население, но не и да ни наведе на печалната истина, че при това равнодушие и нехайство, съ което се отнасятъ почти всичкитъ селяне (съ много малки изключения) откъсването на кончета отъ подо-

брана раса нѣма да постигне своята цѣль, и напразно се харчатъ суммитъ за поддържанieto на държавния складъ. Ако у нашитъ селяне се забѣлѣзва това равнодушие, което силно бие на очи, не значи още, че и за въ бѣдѣ не ще се постигнатъ подобри резултати. Напротивъ за подобрието на конската раса у насъ може за бѣдѣ много да се направи, ако само има охота и желание у тѣзи, отъ които зависи, да направихтъ нѣщо въ това отношение.

Като най цѣлесобразни срѣдства за повдиганieto на коневѣдството въ Плъвен. окръгъ намирамъ слѣдното.

1) Да се задължатъ всички общини, които не сж си набавили общински жребци да си набавятъ доброкачествени жребци на конкурса въ Плъвенъ, който ще стане на 24 и 25 Май, а по голѣмитъ села по два и три, като се сѣмѣта на 50 или 60 кобили единъ жребецъ.

2) Да се задължятъ общинскитъ управления въ окръга да условятъ освѣтъ нужното число коняри единъ повече, длъжностъ на когото ще е да съобщава на кметъ, чии кобили сж распасани и да привежда послѣднитъ на жребца.

3) Да се задължятъ всичкитъ общински кметове да държатъ подъ свой контролъ заплодяването на селскитъ кобили, като държатъ за това точна сѣтка.

4) Да се разяснятъ на населението примупщества, които закова по коневѣдството и допълненията му прѣдвѣждатъ за населението.

Третия точка е отъ особена важностъ, тѣй като нашето селско население не се занимава изключително съ скотовѣдството и коневѣдството, а съ земледѣлие, като има първитъ двѣ за второстепенни занятия, за които по малко се интересува. Това е необходимо нужно, защото въ всѣко врѣме кметъ се намѣрва въ село и располага съ всички срѣдства да направи това. Това сж мѣркитъ, които, спорѣдъ насъ, въ бѣдѣ ще дадѣтъ добри резултати. И слѣдъ нѣколко години, когато селянитъ видѣтъ добъръ тамазлъкъ и сами ще се заинтересуватъ съ това Горнитъ распорѣждания, които сж отъ естество да задоволятъ нашето селско население, могатъ да се приспособятъ и отъ г-да кметоветъ на селата, където има било общински, било държавни жребци, безъ да бѣдѣтъ заставлявани отъ когото и да било, само отъ идеята да бѣдѣтъ полезни за населението отъ подвѣдомственитъ имъ общини. Отъ тѣхъ (общинскитъ кметове) и отъ добрата воля, която ще иматъ да бѣдѣтъ полезни на сѣселянитъ си, зависи много за подобрѣнето коневѣдството въ Плъвен. Окрѣгъ.

Мѣстни новини

— в. „Знаме“ и още нѣкой Софийски вѣстници публикуватъ едно отворено писмо адресирано до г. Министра на правосѣдието г. Г. Згуревъ, отъ уволнения членъ при мѣстния окр. сѣдъ г. Д-ръ Хр. Мутафовъ. Станало е вече мода съ испѣденитъ по разни причини чиновници да адресиратъ писма до тѣзи, които имъ се давали хлѣбъ, и които като не го заслужаватъ и като имъ се отнеме, дигатъ аларма, че биле онеправдани. Така и съ нашия Д-ръ Мутафовъ. Сърди се, че неправилно билъ уволненъ, на мѣсто Черневъ, неговия другаръ, защото се знаело кой е билъ виновенъ. Ние незнаеме, кой е виновенъ въ това. Знаеме само едно, че това уволнение се забави, което трѣбваше да вразуми повилѣлитъ, че правосѣдието и достойнството на сѣдната, не може да има нищо общо съ частнитъ дертове въ врѣме засѣдание и още прѣдъ публиката: на сѣдий-

и болно, нѣ живо, а вий казвате, по добръ да бѣ умрѣла Не, тогава щѣме да Ви бѣде още по-тежко.

— Охъ, почакай, Авдотию, се сенихъ старата жена, нѣщо като че ми говорѣ Лисавета повикай ѣ, само тихичко, да не ѣ разбудите: послѣ такъвъ припадѣкъ всѣкога си

Авдотия, като стѣгнаше на прѣсти, излѣзе изъ стаята и послѣ минута се върни заедно съ Лисавета.

— Помнишъ ли, начена Серафима Алексиевна, когато тя дойде заедно съ Авдотия, — ти, мислѣ минжлата недѣля ми говорѣше за нѣкакво си дѣте?

Лисавета се начумари на Авдотия.

— Още и за нѣкаква си баба съ силѣсканъ носъ, помнишъ ли?

— Азъ вече и забравихъ, неухотно отговори Елисавета:

— Та какво? или и ти си съ тѣхъ наедно? попита старата жена, — виждѣ, ти имашъ добро сърдце, ти тогава сама псува кривата

— Тя е разбойница това е всичко, и сега ще кажѣ това

— Та кажи, за какво дѣте тогава казва? попита отново старата жена, Авдотия всѣка минута се боеше за себе си, за да не би съ нѣкакъвъ неумѣстенъ въпросъ да се издаде или да издаде своето безпокойствие.

— Откраднѣла дѣте отъ улицата и го продала на панаиръ, неухотно отговори Лисавета.

Авдотия подскочи на мѣстото си.

— Момче ли или момиче? попита тя, като се старае да придаде твърдостъ на своя гласъ.

— Момче тогава съ нежъ въ една къща живѣхъ; цѣлъ день не се прибираше въ къщи, а вечеръ се връщаше пияна, та въ пиянството си всичко расправяше; само че тогава не ѣ повѣрвахъ, а думамъ че приказва праздни приказки въ пиянството си, — какво приказваше тя.

— Приказваше, какъ откраднѣла момченцето и го продала на фокусницитъ, фокусницитъ не били тукашни.

— И го отвели.

— Разбира се, отведи Ний тогава всички почѣхъме да ѣ хулиме; и пари не взела Богъ знае колко,

ската трибуна не стои Мутафовъ или Черневъ, а сѣдия, въ рѣцѣтъ на който стои възната на Темида, за това не може да става никакво отказване да зема участие и засѣдава, защото еди кой си земалъ участие. Естествено бѣше, че Мин. трѣбваше да земе мѣрки. Поканило е Г-на, да работи, нещѣ; нещѣшъ, добъръ пѣтъ. Сега когато се уволнява, освободява се отъ опрѣдѣленията, които сж стояли още отъ миналата година у него на докладъ, може да се прозаява, колкото иска и колкото ще.

Ние, като партизани едно само ще кажеме, че народната партия, която нито печелише, нито губѣше съ г. Мутафова, не ще много да съжелва, както се изражава въ писмото, защото всичкитъ *Ибриковци*, иматъ обикновено обичай да вършатъ *отмѣтания*. Сега чакъ повѣрвахме писмата на онзи Студентъ, който имаше подъ рѣката си единъ Г. *Ибриковъ*, който не билъ другъ, освѣтъ, уволнения днесъ другаръ на Муханова г. Д-ръ Хр. Мутафовъ — *Ибриковъ* у неговия псевдонимъ. Социалната у насъ *буржуазия*, се увеличава още съ единъ бившъ членъ отъ народната партия. Нека имъ бѣде честитъ, ако желаѣтъ, може да зематъ и Фер. окол. начални. Милковъ, който сжко ратува срѣщу платежнитъ запѣвѣди. Не ще съмнѣние, че сега има най отворенъ пѣтъ да се ратува срѣщу отупачитъ на брашнения чувалъ, защото щомъ е въ рѣцѣтъ на *други*, той ще се съдере и не ще остане врѣме да се тупа и отъ *Ибриковци* и Келеметата.

— Двѣ недѣлната почивка на „Б.“ се свърши, и ние видѣхме М. 43 пѣленъ съ такива бѣлвочи; които могатъ да хранятъ само мръснитъ редактори около тази пачаврица. Считаме за унижение да отговаряме на всѣко и да хранимъ читателитъ си съ такива дертове.

— Ние сме вече забиколени отъ *огромната* либерална партия на Радославова, та скоро трѣбва да ни се свърши и живота. Слѣдъ с. Сгалеуецъ, иди и с. Пелишатъ, гдѣто тоже било образувано бюро отъ 25 души! Отъ една дописка, която имаме отъ това село, разбираме, че мѣстенъ единъ бездѣльникъ ходилъ въ селото и записалъ само 5 доброволци, отъ които и съставилъ и бюро. Не щѣме да даваме мѣсто на подробноститъ, а прѣдоставяме широко право на Г. бездѣльникъ, да ни кажи кои се тѣзи 25 души. Никола Пашневъ отказалъ отъ прѣдсѣдателството, други кой е водителъ, когато първия не приема?

— Единъ лошъ обичай е заведенъ отъ нашитъ селяни дървари и кюмюрджий, които дохождатъ у насъ на пазаръ, като водятъ съ себе си кучета. Пазаренъ день се набиратъ съ стотини кола и като си изгубѣтъ господаритъ, селскитъ кучета оставатъ около касапницата и по този начинъ никой не може да се приближи. Често се е случвало да нападатъ и на хора. Ние мислиме, че едно окръжно до селскитъ кметове може да забрани водение съ колата такива ку-

всичко една рубла и на мѣстото съ запаснитъ солдати ги прогуляла, а хазайката съ нежъ

— Защо, ти глупавата, не отиде тогава въ полицията да съобщитъ: дѣтето щѣше да спасишъ, пъкъ и родителитъ му щѣхъ да те наградѣтъ, каза Авдотия.

— Да, щѣхъ да ме наградѣтъ, нѣ тѣ щѣхъ да ме убийтъ знаѣ ги тѣхъ малко ли нѣща вършишъ; кога съ тѣхъ живѣешъ, и дѣлата имъ видишъ, то и мѣлчи, иначе расправата е кратка. Минжлата година единъ младъ господинъ отъ нашитъ, кой го знае, къдѣ се дѣна казватъ, че той нѣщо противъ тѣхъ донесълъ — ето тѣ съ своя сѣдъ го спуснали да лови раки. Нѣ, вече никому нищо не можъ каза прибави тя, като си поклати главата.

— Нѣ съ дѣтето, какво станѣ! така го и отведохъ?

— Ето, за това азъ ѣ расказахъ, че дѣтето го намѣрихъ и майката доведохъ, а фокусника нѣкъдѣ избѣга сегашното не знаѣхъ, знаѣхъ само това, че дѣтето го доведохъ; то по нѣкога дома си нѣкои фокуси прави: прѣмета се, по рѣцѣ ходи, като по панаиритъ.

— А тази бабичка, която откраднѣ момченцето, жива ли е още? попита Авдотия.

— Не, забравили ѣ пияна; само една нощъ прѣнощувала и умрѣла казватъ, — всичкитъ ѣ ребра били счупени

— А къдѣ живѣше тя?

— Въ Везямскъ,

— А къдѣ е това мѣсто? попита Авдотия, като се рѣши да пообиколи и тѣзи вертепи.

— Попитай само, гдѣ се даватъ жгли подъ наемъ — ето ти всичкото нѣ азъ те съвѣтвамъ, Авдотию, да не отивашъ тамъ. У Агафия макаръ и всѣка сбирщина, нѣ тамъ и отъ тука е по-добръ прибави Лисавета.

— А ти чу ли, че прѣди единъ мѣсець въ градцѣ се изгуби едно момченце? У васъ долу въ избата по това доста много ли говорихъ?

— Виждѣ, по милости, кажи още грѣхътъ на нѣкой отъ просекитъ? попита Серафима Алексеевна.

ПОДЛИСТНИКЪ

По жглитъ, (кюшетата) и избитъ.

(Продължение отъ брой 14.)

— Не казахъ: незначима Ето вече шесть гонини какъ страдае, добави старата жена като си отри сълзитъ.

— Немѣ и той нѣма да се раскае?

Старата жена злобно се усмихна.

— Какво раскаяние може да се очаква отъ такъвъ човѣкъ? Този хитръ, лукавъ човѣкъ той се запозна съ насъ въ Курскъ. На едно мѣсто се научилъ, че Стефочка има пари, а азъ имаме, което ще и дамъ, като ѣ оженѣ, и веднага се пристори влюбенъ, а и ний му повѣрвахме. Три години живѣхъ добръ и въ тѣзи три години заплатихъ за него на единго петнадесетъ хиляди рубли дългъ, въ карти му изиграхъ де сѣтъ Живѣше охолно, ходѣше задъ граница Така ме свърза, че азъ му гарантирахъ прѣдъ кредиторитъ си и послѣ исплатихъ дълговетъ му съ имотитъ си. И като виде, че нѣма какво повече да вземе, всичко испокраде, жена му била луда и майка ѣ сжко

— Господи, какво нещастие! като въздъхна, продума Авдотия.

— И това, което е още по обидно, продължи старата жена, взе отъ жена си всичкитъ по хубави златни накити и ги даде Богъ знае кому!

Старата жена за минута замлъкна, като отпусти глава на гърдитъ си.

— Никога нѣма да забравѣмъ този ужасенъ день, когато изнесохъ изъ къщата ми послѣдния му куфаръ; тя зачуни рѣцѣ надъ главата си, безъ плачъ падна на пода къмъ животъ ѣ вкрихъхъ, нѣ къмъ разсѣдѣка, не По добръ щѣше да бѣде, ако съвсѣмъ ѣ бѣхъ погребала, отколкото да ѣ виждамъ такава.

— Богъ знае, какво прави, неговата света воля е ето мѣсець два три, изгуби се дѣтенце въ градинитъ, пъкъ майката и бащата се убиватъ отъ жжа и ще бѣдѣтъ радостни да видѣтъ своето дѣте, макаръ

чета, които ставатъ всѣка недѣля украшение на градътъ. Опѣзи, които се хванатъ, че водятъ такива, нека се глобяватъ и ще видиме, че ще прѣстане тази мода.

— Военната музика, подъ вѣщото управление на Капелмейстръ г. А. Мацакъ, почна вече да свири всѣка недѣля въ градската градина. Новитѣ пиеси, които така вѣщо се изпълняватъ отъ музиката, задоволяватъ и най възкелателния. Всичко това се дължи на Г. Мацакъ.

— Нашето антрефиле помѣстено въ единъ отъ миналитѣ бройове, по поводъ заловената конокрадна шайка, че ще трѣбва да се възложи на единъ специално назначенъ слѣдователъ, за да може по скоро да се свърши това дѣло, е дало поводъ на нѣкой празноскитающа да бърборятъ нѣща, които никога не сме и помислювали. Ние си давахме мнѣнието и това мнѣние полагаме да се сподѣля и съ онова на прокурорството, че за това дѣло, въ което влазятъ толкова обвиняеми и свидѣтели, се изискува да има **особно** натоваренъ слѣдователъ. Съ това ние разбираме, че онзи слѣдователъ, който е натоваренъ съ изслѣдването, трѣбва само него да работи, за да може да се свърши по скоро; защото както сж утрупани и двамата слѣдователи, едвали ще иматъ възможностъ да го свършатъ бързо и както подобава. По нататъшнитѣ дрънкания на празноскитающитѣ оставаме за тѣхна смѣтка, и за смѣтка на ближитѣ имъ слушатели, които обичатъ се искренни мнѣния да даватъ, като онзи — подъ вола теле.

— Дѣдо Илю Марковъ, старъ вайвода за освобождението на България, е починалъ въ дълбока старостъ на 93 г. въ г. Кюстендилъ завчера, 17 Априлий 1898 год. Дѣдо Илю, е родомъ отъ С. Берово (Македония), той е единъ отъ най виднитѣ ратници за нашата свобода. Дѣдо Илю между войводитѣ ни е забилъ единъ отъ гвоздитѣ на първото българско знаме, дадено отъ г. Самара на 3 дружина отъ Бъл. опълчение, когато се освѣтяваше въ г. Пловещъ. На този великъ и безкористенъ патриотъ испращаме поелѣдното *Богъ да те прости*, славний патриоте и легка ти прѣстъ. Твоето славно име остава записано съ златни букви въ историята. Твоето име не остава черни патна, като онѣзи дрѣбни патриоти, които подъ булото на патриотизмъ убиха и свобода искрдохъ отечеството и да ставатъ интендантѣ. Ти украси като истенски борецъ своето чело, което всѣкога ще се украсява съ неувидаеми вѣнци.

— Отъ Луковитъ получихме една дописка която не рисува толкова добръ секретаря на та мошното мирово сждилище, нѣкой Смочевски, бившъ писаръ въ Дубница. Негова милостъ обичалъ повече да се занимава по кафенета съ дрънкане политика и распасание на вѣстници, като постоянно хулялъ властѣта, отъ колко да си гледалъ работата. Мислиме, че Г. М. Сждия, трѣбова да обърне вниманието на този господинъ, за да не пи-

шатъ и срѣщу него. Ако иска да води политика, която не е лжица още за неговитѣ уста, нека иди при Г. Ибриковъ и тогава, ако ще и социалистъ да става.

— По въпроса за обявения дуелъ на Г-на Д. Стояновъ за сега нѣма да кажемъ нищо. По този въпросъ ний ще се повърнемъ по послѣ, когато „Бдитель“ устои на думата си и подравни дѣлата на Г-на Стоянова съ ония на Ганчо Н. Банковски.

За сега ще споменемъ това, че „Бдитель“ е станхлъ отзивъ на едно лъжливо донесение, че, ужъ, Г-нъ Стояновъ билъ прашалъ слугитѣ си да увѣщаватъ Банковски да се откаже отъ дуела съ него. Това, както и прѣсканитѣ напоследъкъ отъ Стамболиститѣ слухове, че, ужъ, Г-нъ Стояновъ билъ обѣщавалъ на Банковски сто наполеона само и само да се откаже отъ дуела, сж чисти измислици, каквито могатъ да родятъ само главитѣ на безсвѣстнитѣ редактори на „Бдитель“. Това за свѣдѣние на „Бдитель“ и на навѣртающитѣ се около редакцията му празноскитающа се.

— Гимнастическата вечеринка, която тукашното Гимн. др. „Юнакъ“ даде на 22 того бѣ прѣкрасна. Ние просто се учудвахме на стойността и реда на игритѣ и пѣргавостѣта и гѣвкавостѣта на нѣколко души отъ юнацитѣ. Първенство заемаха пирамидитѣ, а особено игритѣ на паралелки. Въобще впечатлението бѣ добро, но колко по хубаво щѣше да е, ако това добро впечатление не се затулваше отъ добитото — въ градската градина на 23 того.

Формени сждебни дрѣхѣ. Намѣрваме за умѣстно да направиме една бѣлѣжка, на която искаме да се обърне сериозно внимание. Работата стои за тълкувание на окръжното прѣдписание, адресирано до прѣдсѣдателитѣ на на сждилищата, прокуроритѣ и мировитѣ сждилища отъ Май м. г. подъ № 3971, което за приличие, когато засѣдаватъ сждийтѣ и тѣзи, които зематъ участие въ засѣданията да бждатъ въ облекло форменно отъ мѣстна материя и пр. Че такава една мѣрка бѣше необходима да се введе и у насъ, върваме, да се не намѣри, нѣкой да бжде противенъ, защото, пѣстротата, съ която се отличаваха нашитѣ сждий по формата на облеклата до толкова обръщаще внимание на публиката, щото често пхти, на мѣсто да се дава нужното уважение и почитание, както слѣдва къмъ единъ сждъ, произвеждахъ смѣхъ нѣкой млади западни сждий, които се облачаха съ разни костюми и всевъзможни немски колони.

Окръжното на министерството на правосъдието, което процетирахме по горѣ задължаваше всички сждий, прокурори и *секретари*, които *зематъ участие* (това поне, въ засѣданията, кога се рѣшава нѣкой дѣло.) Отъ тази дата 14 Септември м. г. ние вече имаме едно прилично сждилище, липсва онази пѣстрота, която правеше на публиката смѣхъ. Една обаче бѣлѣжка, която

искаме да направиме и която трѣбва да се махне, е грѣшното тълкувание, което нѣкой наши мирови сждилища сж дали на това окръжно, като се задължили и секретаритѣ си, а нѣкой и писаритѣ, да носятъ черни дрѣхѣ *рединготъ*, когато зематъ *участие* въ засѣданията. Очевидно е, че такава едно задължение тѣзи отъ сждийтѣ, които сж го направили е повече отъ неправилно, за секретаритѣ още повече и за писаритѣ. Въ закона за мировитѣ сждий, правилника за дѣловодството, никадъ не задължава секретаря още повече нѣкой писецъ, да зема участие въ засѣдание, защото протоколитѣ по дѣлата трѣбова самъ мировия сждия да държи, а не другъ. Ако секретаритѣ и подсекретаритѣ при окр. и апел. сждилаща, това окръжно да задължава и къмъ които се отнася, то законътъ изрично прѣдвижда, че тѣ трѣбова да държатъ протоколи по дѣлата въ засѣданията. И у насъ въ мировитѣ сждилища гледаме тази аномалия, че секретаритѣ и писаритѣ, които засѣдаватъ на една масса съ сждїята, да държатъ протоколи, облечени въ черни дрѣхѣ! Какъ така единъ секретаръ на М сждия, който едва получава сто лева да го заставлявашъ да прави дрѣхѣ по два ката най малко прѣвъ годината и да дава по 150 лева! Ами писаритѣ, които зематъ едва да се прѣхранватъ и тѣ! Ето защо, ние считаме за умѣстна да направимъ тази скромна бѣлѣжка, да се обърне внимание отъ когото зависи, особено на Г. Министра на Правосъдието, да отгърве поне секретаритѣ и писаритѣ при мировитѣ сждилища и не ги вкарва въ излишни дългове.

— Плѣвненский окръженъ хигиенический съвѣтъ е издалъ една окръжно, съ което обръща вниманието на населението върху врѣдитекното дѣйствието за здравieto отъ строението и живѣние въ копторитѣ. Въ това сжщето окръжно се обръща вниманието на Г-да селскитѣ кметове за въ бждице да не позволяватъ да се строятъ коптори, които сж твърдѣ врѣдителни за здравieto на населението и причина да вирѣхтъ по селата въ Плѣвненско разнитѣ заразителни болести, като дифтирита. Въ това окръжно намираме слѣдитѣ отъ значение наставления:

1) Да апелтира (сѣвѣта) къмъ това население, да го покани, щото въ интереса на своето здравие и здравieto на потомството му, да обърне сериозно внимание върху своитѣ тѣмни, влажни и плѣсенясаи жилища и да употреби всички сили за тѣхното подобрѣние, както и постепенното имъ прѣмахване и замѣствание съ други по здравословни.

2) Да задължи селскитѣ общински кметове да наблюдаватъ, щото за напрѣдъ при построяването на нови кхщи по селата, тѣзи кхщи по никакъвъ начинъ да не се построяватъ въ земята, но надъ нея, като се стараятъ всячески щото да отклоняватъ населението отъ правение на коптори.

— Дай ъ тука, изведнѣжъ се провикнх чизмарѣтъ, който прѣвъ всичкото това врѣме мълчеше.

Младий господинъ веднага се намѣри при чизмарѣтъ, който седѣше на своя испокѣсанъ столъ до прозореца край масата, гдѣто седѣше сжщо и жена му, блѣдна, суха съ кърмаче дѣте и брадатъ господинъ, на масата имаше ракия, солени краставици и хлѣбъ, нарѣзанъ на рѣзни.

— Не му ъ давай: азъ ще ъ купѣ . . . завика Матрена и се спуснх къмъ младия господинъ.

Но едва успѣ тя да улови дрехата, когато станхъ нѣщо неопикуемо.

Въ стаята се раздаде вѣкъ, плачъ, нѣкой нѣко-го биеше, псуваше.

Авдотия избѣгнх вѣнъ . . .

Когато се върнх Авдотия на другия денъ отново въ своето подземно живелище, тя намѣри на своята постелка сияща жена: космитѣ ѣ бѣхъ расплетени, дрѣхитѣ испокѣсани, на единия кракъ имаше чехълъ, на другия обувка отъ черенъ платъ.

Чисто натѣжмената постелка на Авдотия бѣше разровена; възглавницата смачкана. Неголѣмата кошничка съ висящъ кофаръ, гдѣто Авдотия си държеше вѣшитѣ, като дрѣхѣ, бѣли долни дрѣхѣ, връзката съ чай, захарѣта—бѣше счупена. Дрѣхитѣ и чай бѣхъ взети.

— Кой направи това, Агафюшка? ласкаво запита Авдотия, като показваше на счупената кошница.

— Дяволъ го знае кой, грубо отговори Агафия. Ти защо избѣга вчера, не видѣ що бѣше, какъ се бихъ. . . Да не би и тебъ да сж били? . . . Вижда се, че Ванка е откарнахлъ: той е такъвъ пияница, щото другъ да да ли ще се види; готовъ е и душата си за ракия да погуби.

— Та азъ защо съмъ виновата? Ето и на кревата ми лежи пияната; иди моля ти се, испхди ъ.

— Ами ти сама защо не?

— Недѣй, иди ти, моля те; а пѣкъ азъ донесохъ кафе, ще сварѣхъ и ще пиемъ заедно!

— Хубаво иди въ крѣчмата за горѣща вода, ето ти и кафеничето, а пѣкъ азъ ще ъ испхджъ.

И, като направи нѣколко крачки, тя се спрѣ и прибави. . .

(Слѣдва.)

— Какво добро, отговори Лисавета — само че тѣ сега станххх хитри.

— Съ какво

— Сега тѣхъ неможемъ ги улови: открадихтѣ ли право на парахода или желѣзницата. Отначало въ село, а отъ тамъ ще го испратѣтъ къдѣ и да е.

Сърдцето на Авдотия замръзнх при тия думи.

— Значи, не щѣ можъ да намѣрѣ тази изгубена дѣвица, каза тя, като въздхнх.

— Да, ако сж ъ откраднали отъ нашитѣ, не ще сж намѣри. Въ сжщия денъ нѣкждѣ сж ъ завели съ машината, а тамъ, може би, сж ъ обезобразили, че и сжщата ѣ майка не би ъ познала.

Авдотия извика старата жена се завтече къмъ неѣ, като скочи отъ мѣстото си

Лисавета подъ око погледнх на Авдотия.

— Какво ти станх Авдотюшка?

— Охъ, колко е страшно, въ гърдитѣ ми ме прободи, продума Авдотия, като си отгиваше лицето съ кърна.

— Ужъ и ти си нѣжна, ще погледамъ! нѣкакъ си лобно отговори Лисавета, въ избитѣ още какво има да чуешъ.

Охъ, ще си отидѣ у дома, майко Серафима Алексеевна, ще си полегнх на леглото. Чувствувамъ се не добръ, като ставаше отъ мѣстото си, каза Авдотия.

— Идѣте си съ Богомъ,—само трѣбваше да испиешъ поне още една чаша съ чай съ малко хлѣбъ, и тогава идѣте на, пий, добави Серафима Алексеевна, като подаваше чашата съ чай и ѣ поднасяше панерката съ хлѣбъ

Авдотия седнхъ и като испи наскоро чашата съ чай, прости се и си отиде въ стаята. Тя живѣше въ сжщето адание въ подземний етажъ у вдовицата Агафия.

Авдотия слѣзе долу, прѣмнх влажитѣ тѣмни входове дойде до своитѣ врата, като пипаше по стѣнитѣ и ги отвори: влажний смраденъ въздухъ, размѣсенъ съ димѣтъ отъ простъ тютюнъ ъ удари право въ лицето; тя полегка се завали, нѣ този часъ като дойде въ себѣ си, влѣзе въ стаята — малка полугѣмна съ единъ прозорецъ и руска печка; до прозореца сгоеше

кална съ три крака маса, на която бѣше сложена дървена чаша съ нѣкакви си огръчки, късчета черъ хлѣбъ и пера отъ лукъ; дѣсчена прѣграда безъ врата отдѣляше първата стая отъ втората, която бѣше много по-голяма отъ първата съ три прозореца къмъ улицата и съ низкъ таванъ; калнитѣ стѣни бѣхъ влажни; на тѣхъ тукъ-тамъ бѣхъ залѣпени картини.

Въ тази стая се помѣщаваха двадесетъ челоуѣка, отъ които стопанката вземаше, като се начене отъ 15 капейки до рубля и 6 гривена въ мѣсецъ.

Най-вѣрнитѣ и склпи кирияни бѣхъ тѣзи, които имашъ кревата въ жгѣла при прозореца, сжщо маса, направена отъ старъ сандѣкъ съ обърнато на горѣ дѣно.

Тукъ живѣхъ кундурожий, фурниджий, работници на калхии; живѣхъ и жени. Тука въ тѣмното кюше на стаята, покрита съ нѣкакви си дрипи, сидѣше жена отъ срѣдния вѣзраст, съ испито изсѣхнхло лице. Облегнхта съ гърба си къмъ влажната стѣна, тя тѣжно гледаше на присѣтствущитѣ, които се гризехъ всѣки за себе си, гдѣто всѣки се трудѣше да искара за хлѣбъ.

Авдотия като минаваше покрай неѣ, сложи на колѣното ѣ парчето хлѣбъ, което старата жена ѣ даде. Жената ѣ благодари съ кимване на главата си.

Авдотия отиде на своя креватъ, седнхъ и изгледа съ очи всички находящи се въ стаята.

Повече отъ всички ъ порази съ видѣтъ си младий господинъ, който сѣдѣше на обърнхтий сандѣкъ всрѣдъ стаята.

Посѣрнхлъ съ желто иетошено лице и счепкани косми, озѣсанъ, цѣлъ треперящъ, въ трѣскаво състояние, той разгрѣщаше нѣкакъза дрѣхѣ.

— Купи ъ, Матрена, говорѣше той съ треперящъ гласъ,—казвамъ ти, нова е, а мене ми трѣбова малко да истрезвѣѣжъ, да се мре е тежко. . . .

— Нова, нова, викаше изъ кюшето една раздърпана баба съ дамки по дрѣхитѣ—отгдѣ ъ взе? откраднх ли ъ?

— Защо ти трѣбова, отгдѣ съмъ ъ взелъ? Дай пари и ъ вземи, като показваше на бабата дрѣхата, продължаваше господинѣтъ,

3) Да задъжи селскитѣ общински кметове, да заставятъ населението, щото всѣки въ своя дворъ, прѣдъ своята къща или своя дукиня, да засади дрѣвчета (фиданки) и се грижи за тѣхното отглеждане, и

4) Да апелира къмъ свѣщенниците, учителитѣ и всички по интелигентни и видни селяни, да убѣждаватъ населението и задружно съ него работятъ за подкрѣпление и осъществление на тази толкова хуманна и възвишена идея, изразена въ горнитѣ три точки, за доброто и напредѣтка на селското население.

— Ученицитѣ отъ послѣдния курсъ на мѣстното Вин. Земл. Училище, ще направятъ ескурзия въ Сърбия и Унгария, гдѣто ще бѣдѣтъ съпроводени отъ директора си г. Я. Забуновъ и учителя К. Иллевъ.

— Има единъ *немирникъ* около пачаврата, който сѣ е заелъ да раскрива **ужасни**, мистериозни убийства. Прокуровството трѣбва да благодари на този немирникъ за великитѣ раскрытия. Ажеба да не се крие сѣдия убиецъ подъ чалмата на *немирника*, това убийство на Тодора Белята. И ние молиме прокуровство да земе бѣлѣжка отъ тази услуга на Немирниковъ и хване сѣщия убийца, ако ли не се укажѣтъ, то не било би добръ да гуди този немирникъ да се усмири въ коша и да се понаучи да прави сергета.

— Статията, която онзи нахалникъ Петковъ е обнародвалъ въ „Свобода“ № 2210 съ надсловъ „на Князь Фердинандъ и в. Миръ“ по своето съдържание надмина всичкиѣ порнографически, шарлатански и хайдушки помфлети, отправени срѣщу Господаря въ разни врѣмена. Тя произведе едно одручающе впечатление и на най голѣмитѣ скептици. Ние всичко се надѣвахме да чуеме отъ Стамболиститѣ, но такива мръстни хули, псувни, каквито онзи сакатъ хайдутинъ Свирчо, отправя срѣщу Господаря, никога не сме очаквали, че той ще се покаже въ „Свобода“, толкова шарлатанинъ, противъ единъ държавенъ глава, когото до завчера величаеше, словѣше, а днесъ, го слага подъ краката си и това недоуцахме. Ние се чудиме още на онова толерантно поведение на правителството, какъ така държи нѣколкома закалени вагабонти въ столицата, които като всѣка заклета разбойническа шайка сѣ сѣднала да псуватъ, да клеветятъ една Особа, която никой не трѣбва да досѣга, и която за всѣки гражданинъ е свята и не прикосновена. Длъжностъ е на правителството да земе мѣрки, щото тѣзи разбойници, да седятъ между онѣзи, които имъ приличатъ, а не между населението съ такива гнусотий, за каквито въ друга държава, отдавна биха отведени афторитѣ на ешафота. Въ Стамболово врѣме не за такива статий, а за свършено невинни, затваряхъ българскитѣ граждани безъ основание. Тукъ има вече явно ругателство, напада се Особата, напада се цѣлия царски домъ, а ние млчимъ като пжнове, Нашето офицерство, което се възмущава отъ чипухи, отъ дѣла истинни, че нѣкой отъ тѣхъ сѣ се крили въ врѣме войната, исклучватъ изъ срѣдата си непричастни граждани, защото не сподѣляли възгледетѣ на нѣкой невѣжи полковници и развалени капетанчета, а сега когато хулятъ вожда на армията, правятъ го по доленъ и отъ послѣдния човѣкъ, млчатъ, потайватъ се, а нѣкой още злородно се възхищаватъ, като че сѣ спечелили нѣщо, като че всичко това е за щастieto и за доброто на България, като че честта на единъ деморализиранъ крадецъ и едно облагодѣтелствувано случайно семейство стои въ високо отъ особата на Княза и Неговото семейство.

— Износъ на овнешки мѣса за Цариградъ. Напослѣдъкъ сѣ станхли доста сполучливи опити за износъ на заклани овни отъ София за Цариградъ. Министерството на общественитѣ сгради и съобщенията е издало за тая цѣль една специална тарифа за прѣвозъ съ голѣма бързина на прѣсно овнѣшко мѣсо по желѣзницата за Цариградъ. За 100 кгр. мѣсо отъ София за Цариградъ се плаща прѣвозъ 10.68 л., отъ Радомиръ 11.65 л., отъ Мездра-Вратца 12.13 лева и т. н.

— Български чай. Четемъ въ „Списанието на Българското икономическо дружество“: Единъ приятель отъ Пловдивъ ни пише: „ако сте любопитни да знаете, може ли да расте чайното дърво въ България и ако искате да пиете нѣколко чаши български чай, помолете г-на Виноци, началника на депото въ Сарамбей, да ви прати малко чай отъ собственото му произведение въ Сарамбей. Азъ пихъ отъ този прѣсень и посадень

въ Сарамбей чай и не можихъ да го различа отъ китайския“. При всичко, че обичаме и можемъ да вѣрваме на лицето, което ни съобщава това, струва човѣкъ лично да се увѣри, а най-важното да се помоли г. Виноци да има добрината да съобщи какъ и при какви условия е прѣнесълъ и отгледѣлъ тоя чай въ България.

НОВИ КНИГИ И СПИСАНИЯ.

Нови списания и книги, които редакцията ни е получила прѣзъ този мѣсець, на които въ кратце съдържанието даваме по долѣ.

Отчетъ на Пловдивската Държавна Мжжка Гимназия „Александър I“ за учебната 1896/97 година. Тази обемиста книга съдържа свѣдения по училищното дѣло въ изискуемата се пълнота. Отчета е написанъ съ единъ лекъ и гладкъ езикъ. Придруженъ е отъ една статистическа таблица за ученицитѣ при тази гимназия прѣзъ учебната 1896/97 година.

„*Българска Сбирка*“, год. V, кн. IV, Апр. 1898 г. Пловдивъ. (Съдържание: Ст. Михайловски, Страници изъ моя дневникъ. С. С. Бобчевъ, Въ Бѣлградъ. П. Кисимовъ, Нашитѣ школи прѣди половинъ вѣкъ. П. П. К., Прѣди 20 години Н. Т. Поповъ, Водачитѣ на либералната партия въ Англия. Разни раскази и стихотворения. Изъ книжницата и живота. Книгописъ).

„*Юридически Прегледъ*“, год. VI, кн. VII, 1 Апр. 1898 г. Пловдивъ. (Съдържание: Заканване съ прѣстѣпление, отъ Д-човъ. Къмъ прѣобразованията на министерството на правосѣдието, отъ Хр. Ив. Мирски. Прѣдложение за опростотворение работата въ правосѣдието, отъ С. Вѣжиновъ, По въпроса за прѣобразованията по разнитѣ вѣдомства. Дѣлото на Анна Симонъ въ Пловд. апелативенъ сѣдъ. Сѣдебна практика. Разни вѣсти и бѣлѣжки.

„*Ветеринарна Сбирка*“, год. год. VII, кн. 2 и 3 1892 год. София

„*Маната (басарата)* и прѣдпазване лозята отъ нея“. Издание на министерството на търговията и земледѣлието.

ЮРИДИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ

Изалязъ въ Пловдивъ дваждъ въ мѣсець подъ редакцията на

СТЕФАНА С. БОБЧЕВЪ

Год. VI Кн. VII за 1 Априлъ 1898 г. има слѣдното **СЪДЪРЖАНИЕ**:

I Заканване съ прѣдѣстѣпление противъ личността или имота на нѣкого или на нѣкого отъ неговитѣ близки. Д-човъ.

II Къмъ прѣобразованията по министерството на правосѣдието. (Опростотворение службитѣ и съкращение държавнитѣ расходи). Кр. Ив. Мирски.

III Прѣдложение за опростотворение работата въ правосѣдието. С. Вѣженевъ.

IV По въпроса за прѣобразованията по разнитѣ вѣдомства въ свръзка съ икономитѣ въ бюджета. Пише з.

V Дѣлото на Анна Симонъ прѣдъ Пловдивскій Апелативенъ Сѣдъ. Подробенъ отчетъ.

VI Сѣдебна практика. I. Върховний Кассационенъ Сѣдъ. 1 Завѣщанието трѣбва да бѣде подписано отъ завѣщателя, щомъ той може да направи това, безъ да може да възложи подписването върху друго по причина на малограмотность. 2 Присѣдитѣ на мир. сѣдии, издадени по нарушение Закона за горитѣ, сѣ окончателни и подлежатъ на обтѣжване по касационенъ рѣдъ. 3. На окръжнитѣ сѣдилища, съ участие на сѣдебни засѣдатели, сѣ подсѣдни освѣнъ прѣдѣстѣпленията. изрично изброени въ чл. 26 отъ Угловното Сѣдопроизводство, и ония, за които въ Наказателний Законъ се прѣдвижда наказание не по-малко отъ петъ години строгъ тѣмниченъ затворъ.

VII Нашиятъ печатъ по сѣдебно-правнитѣ въпроси. — Б. Т. Вѣстникъ — за мѣнителницитѣ. — В. „Странжа“ — за адвокат. „копи.“

VIII. Разни вѣсти и бѣлѣжки. 1. Вашѣ, убидата на овчаритѣ. — 2. Обязателното застрахуване. — 3. Духовно или консулско сѣдилище. — 4. Дневницетѣ на Народното Собрание. Хр. К. — 5. Маджарски дългове. — IX Обявление на коридитѣ.

год. абонаментъ 12 лева.

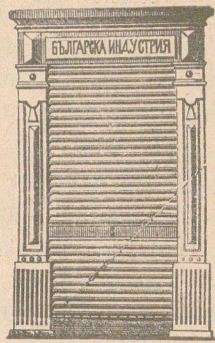
Лъвна благодарность.

По случай даденото прѣдставление — писателъ „Скжперникъ“ — на 7-ий того, вечерта въ театраленъ салонъ отъ ученицитѣ на Плѣвен. Дър. Винареско-Зетледѣлческо училище, за полза на фондѣтъ на Врѣмения Комитетъ „за събиране помощи за спомагане на оздравелитѣ бѣдно болни“, а така сѣщо и за въ молба на Плѣвенската Болнична Библиотека; Комитетъ, а така сѣщо и болничното управление имашъ честта да искажатъ своята благодарность както на Г. Г. учителитѣ, Госпожицитѣ учители: Драганева и Динкова, Госпожица Поповъ (гражданка) и ученицитѣ, които вземаха живо участие за устройването и даването на казаното прѣдставление, което се увѣнча съ добри успѣхъ и резултатъ — чисъ сборъ 300 лева, а така сѣщо — и на всички Г. Г. посетители, които сѣ благоволили и подпомогнали съ свойтѣ лепти за осъществяване на благородната идея.

г. Плѣвень, 21 Априлъ 1898 г.

Прѣдседателъ на Врѣмения Комитетъ Управитель — Лъкаръ **Д-ръ Козаровъ**.

I-ва ФАБРИКА ЗА ЖЕЛѢЗНИ РОЛЕТИ ВЪ БЪЛГАРИЯ

В. Беманъ, Руссе.

Оферирва първокачествени

ролети отъ отоманено тенежа, краища облѣчени съ плѣтенъ тель, бравитѣ секретни, система „Шуббъ“, конкурирва по качеството и цѣна, всичкитѣ европейски фабрики.

Изработване бързо. Цѣна умѣрена.

1-73-4

ИЗВѢСТИЕ.

Извѣстиямъ, че изгубихъ спестовната си книжка № 09503 отъ 1896 год., който нѣмъ намѣри, умолява се да ми нѣмъ прѣдаде а телеграфо-почтенскитѣ станций, въ княжеството, да не исплащатъ никакви сумми срѣщу тази книжка.

Тончо Колевъ Доковъ.

3-71-3

(ловчалия)

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ

№ 9245

Извѣстиямъ че 31 день слѣдъ двукратното обнародване настоящето въ „мѣстния вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень слѣдующиятъ недвижимъ имотъ въ Бохотското землище:

1) Нива мѣстността „Белимата“ 3 декара 3 ара оцѣн. 30 лева; 2) нива мѣстността „Манавското“ 7 декара 1 аръ оцѣн. 60 лева; 3) нива 2 декара 1 аръ оцѣн. 8 л. и 7 ст.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Имотътъ е собственъ на Велю Василевъ отъ с. Бохотъ не заложенъ продава се за удовлетворение искътъ на хазната отъ 98 л. 7 ст. закъснелъ данъкъ по изпълнителенъ листъ № 142 отъ Плѣв. Окол. Мир. Сѣдия.

г. Плѣвень 21/10 1897 г.

2-68-2

П. С. Приставъ: П. Д. Вълговъ

№ 4082.

Извѣстиямъ, че 31 день отъ деня въ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстния вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень слѣдующия недвижимъ имотъ находящи се въ село Бохотъ, а именно:

1) Единъ дукиня въ с. Бохотъ на два етажа, долния етажъ служи за дукиня, а горния за живѣне съ двѣ отдѣления. Половина е направенъ отъ камѣкъ, другата половина отъ плетъ покритъ съ керемиди, построенъ на дължъ 8 и полов. метра широкъ 5 метра високъ 4 метра съ дворъ около 1 декаръ, вътрѣ въ двора има построенъ единъ хамбаръ направенъ отъ камѣкъ покритъ съ керемиди, на дължъ 4 м. широкъ 2 м. и високъ 2 метра една мазза направена отъ камѣкъ покритъ съ керемиди и една сая направена отъ камѣкъ и покритъ съ слама оцѣнени за 200 лева.

Горнитѣ наоти принадлежатъ на Иванъ Андрѣевъ отъ с. Бохотъ не заложенъ продава се по вѣстникъ на Петко Н. Цѣвѣвъ отъ гр. Плѣвень за 237 л. ливитъ и равноститъ по изпълнителния листъ № 737 на Допъл. Плѣвен. Мир. Сѣдия.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната цена на горѣ.

Разгледжанието книжката и наддаванетоъ може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. г. Плѣвень, 21 Април. 1898 гое.

Дѣло № 419 96 год.

1-74-2

П. Сѣд. Приставъ: П. Д. Вълговъ.

Печатница на Бр. Ст. Вояджевъ — Плѣвень